

ΑΙ ΤΡΕΙΣ ΚΟΡΑΙ

Ακολουθῶν τὴν ὄδον τὴν σκιαζομένην ὑπὸ πασχαλιῶν, τὴν ἔνθεν κάκεῖθεν φραττομένην ὑπὸ θάμνων κυνορρόδων, ὁ νεανίσκος ἐφθασε τέλος εἰς μέρος ἔνθα τρεῖς κατέληγον ὄδοι.

Καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν ἐκάστης ὄδοῦ ἀνὰ μία ἴστατο κόρη.

Ξανθὴ ἦτο ἡ πρώτη, μελάγχρους ἡ δευτέρα καὶ πυρρόχρους ἡ τρίτη.

Κιναοὶ ἦσαν οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ξανθῆς, πράσινοι τῆς μελαγχρούς, μέλανας δὲ εἶχε τούτους ἡ πυρρόχρους.

Δέμμην ἔξ ίων ἀνὰ χεῖρας ἐκράτει ἡ πρώτη. Ἀνθοδέσμην μηκώνων ἐφερεν ἡ δευτέρα ἐπὶ τοῦ στήθους. Ἡ τρίτη διὰ λεικῶν, ἐρυθρὸν ρόδον ἐκράτει, δόδυτων.

Ροδινὸν εἶχε τὸ σῶμα ἡ πρώτη, εὐλυγίσιας πλῆρες καὶ χάριτος ὅλως παρθενικῆς, ἀγνόν δὲ τὸ βλέμμα καὶ τὸ μέτωπον ἀπλάστως λευκόν. Ἀνεπαίσθητος ἡ θελκτικὴ χροιὰ τῆς αἰδοῦς ἐπεκάθητο τοῦ καλοῦ της προσώπου. Ὑψηλὴ ἦτο ἡ δευτέρα, χάριτος δὲ γαλνίου μεστὸν τὸ ἀσταθές της ἀνάστημα· τὸ βλέμμα λαμπρὸν, δεσποτικὸν δὲ τὸ μέτωπον καὶ ἡδέως ἀποτίλθουσαν ἐκ τῶν φαιδρῶν τῆς ἡδυπαθείας λάμψεων τὴν χροιὰν τοῦ προσώπου.

Μικρὸν ἦτο τὸ σῶμα τῆς τρίτης, πλήρης χάριτος προκλητικῆς ἡ κομψὴ της δοφύς, τὸ βλέμμα λαμπρόν, τὸ μέτωπον ταράσσον καὶ παραδόξως ἐξαπτομένην ὑπὸ τῶν λεπτοτάτων ἀνταυγειῶν τῆς φλαρεσκείας τὴν χροιὰν τοῦ προσώπου.

Καὶ εἶπεν ἡ πρώτη κόρη πρὸς τὸν νεανίσκον:

— Εἶμαι ἡ μνηστή σου.

Εἶμαι ἐκείνη ἡ ὥρια σὲ ἀναμένει, ἀφ' ὃτου ἡ αἰδημῶν αὐτῆς καρδία πρὸς ἀγάνθους ὑψώθη πόθους. Εἶμαι ἐκείνη ἡ ὥρια σκιτῷ ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει σου καὶ ἡ ὥρια σὲ παραδοθῇ ἐρυθρώσα εἰς σέ, τὸν ὑπερήφανον νικητήν. Εἶμαι ἡ μέλλουσα νὰ σὲ περιβάλῃ ἀπαύστως διὰ τῆς ἀγάπης της, σὲ πρὸς τὸν ὥριον ἔδωκεν ὀδόκληρον τὴν καρδίαν της. Ἡ πιστὴ σύντροφος εἶμαι, ἡ ὥρια σὲ ἀναθέψῃ ἐν τῷ οἴκῳ τὰ τέκνα σου, τὸ ἔχεγγυον τοῦτο τῆς ἀδιαρρήκτου ἐνώσεως μας.

‘Η μνηστή σου εἶμαι, νεανία.

Θὰ σὲ ἀγαπῶ πάντοτε.

Καὶ εἶπεν ἡ δευτέρα κόρη πρὸς τὸν νεανίσκον:

— Εἶμαι ἡ ἐρωμένη σου.

‘Η περιέργως ἀναμένουσά σε εἶμαι, ἀφ' ὃτου ἡ ἀτολμός μου καρδία πρὸς ἐπιθυμίας ἀγνώστους ὑψώθη. Εἶμαι ἡ ταρασσομένη ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει σου καὶ ἡ μέλλουσα εὐφροσύνως νὰ παραδοθῇ πρὸς σέ, τὸν χαρίευτα νικητήν. Εἶμαι ἐκείνη ἡ ὥρια σὲ περικαλύψῃ πρὸς στυγμὸν διὰ τῆς ἀγάπης της, σέ, πρὸς τὸν ὥριον ἔδωκε μικρόν τι τῆς καρδίας της μέρος. Ἡ εἰδικρινὴς σύντροφος εἶμαι, ἡ μέλλουσα νὰ συμμεθέξῃ τῶν τέρψεων σου, ἐφ' ὅσον ἡ ἐφύμενος ἔνωσίς μας διαρκέσῃ.

‘Η ἐρωμένη σου εἶμαι, νεανία.

Ἐπὶ τίνα θὰ σ' ἀγαπήσω χρόνον.

Καὶ εἶπεν ἡ τρίτη κόρη πρὸς τὸν νεανίσκον.

— Οὐδὲ ἡ μνηστή σου οὐδὲ ἡ ἐρωμένη σου εἶμαι.

Εἶμαι ἐκείνη πτιούδεποτε σὲ ἀνέμεινε, διότι ἡ καρδία της πρὸς ἀγνώστους ἐπιθυμίας οὐδέποτε ὑψώθη. Ἡ διασκεδάζουσα ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει σου εἶμαι καὶ ἡ μέλλουσα νὰ προδποιηθῇ διὰ παραδίδεται πρὸς σέ, τὸν ταπεινὸν δοῦλον. Εἶμαι ἐκείνη πτις θὰ σὲ τυραννῆ ἀπαύστως διὰ τῆς σκληρότητός της, σέ, δεστὶς οὐδέποτε οὐδεμιαν χορδὴν τῆςψυχῆς της θέλεις μαλάξῃ. Ἡ πονηρὰ σύντροφος εἶμαι ἡ μέλλουσα νὰ σὲ ἀπατᾷ ἐφ' ὅσον ἡ οἰκτρὰ ἔνωσίς μας διαρκέσῃ.

Εἶμαι ὅν ἀκατονόμαστον.

Οὐδέποτε θὰ σὲ ἀγαπήσω.

Καὶ ἀλληλοδιαδόχως παρετήρησεν ὁ νεανίσκος τὰς τρεῖς κόρας.

Καὶ ἐπὶ πέτρας καθεσθεῖσα ἡ πρώτη πρέστητο κλαίουσα ἐπὶ μακρόν.

Καὶ ἐλαφρῶς τοὺςμους ὑψώσασα ἡ δευτέρα φραδέως ἀπῆλθε.

Καὶ θυριωδῶς ἡ τρίτη καγχάσασα εἰς ταχεῖαν ἐτράπη φυγήν.

Καὶ κατόπιν αὐτῆς ἐδράμεν ὁ νεανίσκος.

Léon Gandillot

διὰ νὰ σὲ ἀγαποῦν. Ὅπαρχουν φυσικοὶ νόμοι ἀδιάσειστοι, οἱ ὅποιοι διέπουν τὴν ἀπόκτησιν τοῦ τιλούτου, τὴν ἀπόκτησιν τῆς δόξης ἢ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ ἔρωτος.

Tatou

Δὲν ὑπάρχουν μικραὶ ἀνειλικρίνειαι. Ὁ ποιος ἐψεύσθη ἐφάπαξ, οὐμπορεῖ νὰ ψεύδεται πάντοτε.

Paulos Mpourzis

· Αντὶ νὰ ἔξετάζετε πόσα καὶ ποῖα πρόσοντα ἔχετε, καλλίτερα θὰ ἦτον νὰ ἔξετάζετε ἀπὸ πόσα μέρη οὐμπορεῖ νὰ πάγωθῆτε...

Pitazarol

· Η ἀνατροφὴ δὲν εἶνε ἡ τὸ κλάδευμα τῶν φυσικῶν προσδόντων χάριν τῶν κοινωνικῶν καθηκόντων. Κύριον σκοπὸν ἡ ἀνατροφὴ ἔχει ν' ἀκρωτισμάτῃ καὶ νὰ περικόπηται τὰ φυσικὰ προσδόντα τοῦ παιδίου. · Αν δὲν τὸ κατορθώσῃ, τότε, ἀνδρουμένου τοῦ παιδίου, παράγεται ὁ ποιτής, ὁ αὐτοσχεδιαστής, ὁ παλληκαρᾶς, ὁ ζωγράφος, ὁ δαπυριστής, δλοι ἐν γένει οἱ ιδιορυθμοί, οἱ ὥρια σκεδάζουσαν τοὺς δλλους καὶ πεθαίνουν τῆςπείνας, μὴ δυνάμενοι νὰ χωθοῦν εἰς καμμίαν τρύπαν τοῦ κοινωνικοῦ καθεστῶτος.

Aθανάσιος Γκαλιάνης

· Ο φρονιμώτερος πρέπει νὰ ὑποχωρῇ. Μὲ τὸ ἀξίωμα αὐτὸν καθιερώθη ἀνέκαθεν ἡ ὑπεροχὴ τῆς μωρίας.

Marius d' Ebner-Eschenbach

ΜΙΚΡΑ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

A'

Τὸ ἀτμόπλοιον «Πηνειός» τῆς Ἐλληνικῆς Ἀτμοπλοΐας ἀνεχώρει ἐκ Πειραιῶν τὸ ἐστρέφας περὶ τὴν ἔβδομην διὰ τὸν Εύβοϊκὸν κόλπον. Μὲ μικρὸν πειρηγητικὸν σάκκον ἀνὰ χεῖρας ὡς μόνην ἀποσκευὴν καὶ μὲ καλὸν ζεῦγος ἀγγλικῶν τηλεσκοπίων, ἀνευ κατευοδώσεων καὶ ἀποχαιρετισμῶν, ἀνὴλθον μόνος τὸ κατάστρωμα αὐτοῦ. Οὕτω συνείθιδα νὰ ταξιδεύω πάντοτε. Μὲ θέλγουσι πλειότερον αἱ αἰφνίδιοι συγκινήσεις καὶ αἱ απροδόκητοι ἀπολαύσεις ταξιδιώτου ἀνελπίστου, ἀπροπαρασκεύου, ἀγνώστου κατά τε τὴν ἔκβασιν καὶ τὸ τέρμα αὐτοῦ. Εἶνε γλυκεῖα μέχρις ἀπιστεύτου σημείου οἱ αἰφνίδιοι μετάπτωσις ἀπὸ τῆς ἀπλάντου ηρεμίας τοῦ καθιστικοῦ βίου εἰς τὰς συγκινήσεις τοιαύτης φυγῆς, πλουσίας εἰς αἰσθήματα καὶ πόθους.

Δι' ἐνὸς βλέμματος ἀνεμέτρησα τοὺς συμπλωτήρας μου. Τὸ κατάστρωμα τοῦ «Πηνειοῦ», δὲν ἐπαρουσίαζε μεγάλην κίνησην. Δύο—τρεῖς ἐπιβάται ἐκάθιντο μελαγχολικῶς ἐπάνω τοῦ πλοιαρχοῦ εἰς τὴν ψηλάνην γέφυραν τὸν πλοιαρχοῦ καὶ δλίγιστοι κατεῖχον τὸν πρύμναν τοῦ ἀτμοπλοίου, συνδιαλεγόμενοι ἀκόμη μετὰ τῶν γνωρίμων καὶ φίλων, οἵτινες ἡθέλησαν νὰ παρατεί-

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΠΙΖΕ

(Ο μουσουργὸς τῆς Κάρμεν, ἐπὶ τῇ ἀνεγέρσει τοῦ ἀνδριάντος του ἐν Γαλλίᾳ).

ΚΑΘ' ΕΝΑΣ ΔΙΑ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΝ ΤΟΥ

ΦΕΛΛΑΧΑ

νωσι τὰς συγκινήσεις τοῦ ἀποχωρισμοῦ καὶ μέχρι τοῦ ἀπόπλου.

Ἡννόσα εὐκόλως ὅτι τὸ ταξειδίον μόνο θᾶτο πύρην, εὐχάριστον, πρόσφορον εἰς ρέμπην καὶ διαρκῆ ἀπόδημον τοῦ παραλλάσθιος εἰς χρώματα καὶ συναισθήματα καὶ πόθους ἐναλίου κόσμου, μὲ τὰς ἀμιμήτους σκηνογραφίας του, αἰτινες ἄλλοτε ἐκ παίδων ἔτερηψαν τοὺς ὄφθαλμούς μου. Καὶ ἀνελθὼν τὴν μικρὰν καὶ σχεδὸν κάθετον κλίμακα ἔλαβον θέσιν ἐν τῇ ὑψηλῇ γεφύρᾳ, ἐν τινι γωνίᾳ αὐτῆς, ἀφ' ἣς ἀφῆκα νὰ πλανηθῶσι τὰ βλέμματά μου διὰ τελευταῖαν φορὰν ἀνὰ τὴν μαγικὴν κυκλοτερῆ παραδίαν τοῦ λιμένος. "Ἡδη μετεβάλλετο εἰς σκότος τὸ σκιάδικος τῆς δύσεως, ὅπερ προσέδιδεν εἰς τὴν πόλιν παράδοξόν τινα, ἄλλ' ἐπαγωγὴν ἀπόχρωσιν τοπείου, δριτὶ ἔξελθοντος ἐκ τῆς γραφίδος τοῦ καλλιτέχνου. Καὶ ἐν τῷ ἄμα ὡς ἐκ συγθήματος ἔφωτιζετο ἡ παραδία καθ' ὅλον τὸ μῆκος αὐτῆς καὶ περιεπλαισιοῦτο ὁ λιμὴν διὰ φωτεινοῦ σελαγίσματος.

"Εμεινα ἐκεῖ ἐν ἀφαιρέσει, ρεμβάζων μέχρις ὅτου δικρότος τῆς ἀνελκυομένης ἀγκύρας μὲ ἀνεκάλεσεν εἰς ἐμαυτόν.

Ο «Πλνειός» ἤρξατο ἥδη κινούμενος. Τὰ πρυμνήσια ἐλύθησαν, αἱ ἀγκυραὶ ὑσφαλίσθισαν εἰς τὰς ἐπωτίδας, καὶ ἡ παραδία βαθυπόδην ἀπεμακρύνετο. Μετ' ὀλίγον ἔξοχόμεθα τῶν ὄρικῶν τοῦ λιμένος φονῶν. Ὡς ὑστατον χαῖρε ἔρριψα ἐν βλέμμα πρὸς τὰ ὅπισα καὶ ἐν τῇ σκοτίᾳ πρὸς τὴν κορυφὴν τῆς Πειραιᾶς Χερδονήσου διέκρινα αἰφνιδίως φωτιζόμενον τὸ παράθυρον τῆς πατρικῆς στέγης διὰ τοῦ λαμπτῆρος, δοτις κρέμαται ὑπεράνω τῆς τραπέζης, περὶ τὴν ὁποίαν θὰ ἐκάθιντο ἵσως τὰ προσφίλη μου πρόσωπα, χωρὶς νὰ γνωρίζωσιν ὅτι εὔρισκομαι εἰσέτι τόσον πλησίον τῶν!

Καὶ εἴτα οὐδὲν πλέον. Ἀνήχθημεν εἰς τὸ πέλαγος, αἱ ἀκταὶ ἀπομακρυνθεῖσαι προσέλαθον σκιερότητα, τὰ κύματα πούξανον ἐν δσφ ἐπροχωροῦμεν καὶ τὸ σκάφος διωλισθαίνει διὰ μέσου αὐτῶν σιωπηλόν, ταχὺς ὡς δελφύν, κοῦφον ὡς σκιά. Καὶ τὴν πτῆσίν του παρηκολούθει ἡ πτῆσις τῶν ἰδεῶν μου, ἀπαντώσας παρερχομένων ὡς τὰ κύματα πρὸ τῆς πρώρας μας.

Μετὰ δραν σχεδὸν ὁ κώδων τοῦ θαλαμπόδου τῆς πρώτης θέσεως ἐκάλει τοὺς δηλώσαντας εἰς τὸ δεῖπνον. Κατῆλθον μετὰ τῶν ὄλλων ἐπιβατῶν ἐν τῇ αἰθούσῃ καὶ ἔλαβον θέσιν περὶ τὴν τράπεζαν ἔγγυς τοῦ πλοιάρχου. Εἶμεθα ὀλίγοι. Δύο Γάλλοι δειγματοφόροι (Commissaires-voyageurs) ταξειδεύοντες διὰ τὴν Θεσσαλονίκην ἐκθέθησαν πλησίον μου· ἐπὶ κεφαλῆς τῆς τραπέζης ὁ πλοιάρχος, παχύς, μικρόσωμος, ἀνοικτῆς φυσιογνωμίας καὶ εὐθυμότατος· εἰς τὸ ἀντίθετον ἄκρον γέρων τις ἱατρὸς καὶ καταντικρύ μου πολύδαρκός τις κύριος ὑψηλός, μὲ παραγναθίδας καὶ μύστακα λεύκον. Τέλος, πλησίον του κόρη ξανθή, λευκή, ζωηροτάτη, μὲ ὄφθαλμούς λάμποντας ἐκ τῆς πονηρίας καὶ τῆς εὐφυΐας, μὲ κόμην στιλβουσαν ὡς δικαθαρώτερος χρυσός καὶ περιπλαισιοῦσαν τὴν ὄλην μορφήν, πτις ἔχουνεν αἰθρον περὶ τὴν τράπεζαν.

Πρώτην φορὰν τὴν ἔβλεπον ἀπὸ τῆς στιγμῆς τοῦ ἀπόπλου καὶ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ οείπου τὴν περιειργαζόμην, ὡς θὰ περιειργάζετο τις καλὴν εἰκόνα, εὐρισκόμενος ἐν μέσῳ χυδαιοτήτων. Ἡτο ἡ μόνη ὑπαρξίας ἐκεῖ ἐξ ὅλων τῶν παρακαθημένων, ἡ δοποία ἀπετέλει ἔξαρσειν ἐν μέσῳ τῶν πεζῶν ἐκείνων φυσιογνωμιῶν. Ἐκτὸς τούτου τὸ χρυσίον τῆς κόμης της, πτις πίπτουσα χαριέντως ἐπὶ τοῦ μετώπου της καὶ ὅπισθεν εἰς ἐλικοειδεῖς πλοκάμους, ἔστιλθεν ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ κρεμαμένου λαμπτῆρος, ἡτο μία προσέτι αἰτία, πτις προσείλκυεν ἀπαύστως τοὺς ὄφθαλμούς μου. Τοιαύτην κόμην μία μέχρι τοῦδε ἔγνωμιζον διτι κατεῖχε, μία ὑπαρξίας, εὐρισκόμενη τὴν στιγμὴν ἐκείνην πολὺ μακράν μου, καὶ ἐθαύμαζον τὴν δομοιότητα αὐτῆς πρὸς τὴν πρὸ τῶν ὄφθαλμῶν μου, πτις κόρχετο νὰ ἐπαναφέρῃ παρελθοῦσαν τρικυμίαν ἐν τῇ ψυχῇ μου.

Ο πολύδαρκος ἀνῆρ ὁ παρακαθημένος πλησίον της μὲ τὰς παραγναθίδας καὶ τὸν λευκόν μύστακα τὴν ἐκάλει Ἀγγελικήν, παράδοξος σύμπτωσις τῆς δομοιότητος τοῦ ὄντος πρὸς τὴν ὄλλην ἐκείνην ὑπαρξίαν, πτις ἐπλαστογράφησε τὸν κόμην, καὶ ἐφαίνετο προσέχων πλειότερον εἰς τὸ πρὸ αὐτοῦ πινάκιον ἢ εἰς αὐτὴν. Ἐν τούτοις ἐνίστε μοὶ ἔρριπτεν δργίλα βλέμματα, δσάκις μὲ ἔβλεπε πολὺ προσέχοντα εἰς αὐτὴν καὶ μὲ ἔδιαζεν οὕτω νὰ καταβιβάζω τοὺς ὄφθαλμούς. Ἐκ τῶν ὄλλων συμπλωτήρων οὐδεὶς προσείχεν ἐκτὸς τοῦ πλοιάρχου, ὅστις μὲ τὸν συνήθη τῆς οἰκειότητος τόνον ωμίλει πρὸς τὸν πολύδαρκον κύριον, ὁ ὀποῖος ἀντὶ πάσης ὄλλης ἀπαντήσεως ἐκίνει ὀλίγον τὴν κεφαλὴν εἰς ἔνδειξιν προσοχῆς καὶ ἐτρωγεν ἀπαντώσας. Οι δύο δειγματοφόροι συνδελέγοντο ὑσύχως πρὸς ἀλλήλους γαλλιστὶ περὶ παραγγελιῶν δοθεισῶν αὐτοῖς ἐν Ἀθήναις καὶ ὁ γέρων ἱατρὸς εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς τραπέζης ἐφαίνετο πρεμβάζων καὶ ἐν τῷ φαγητῷ του εἰσέτι.

Μόνον ἔγω καὶ ἐκείνη ἀπετελοῦμεν ἔξαρσειν καὶ τὰ βλέμματά μας δσάκις συνηντῶντο ἐφαίνοντο ὡς νὰ ἔλεγον:

— Τί εὐττκία, τούλαχιστον, ποῦ εἰσθε δεῖς ἐδῶ!

— Τί δυστυχία, ποῦ δὲν εἶμεθα μόνοι! Χωρὶς νὰ γνωρίζω διατί, γλυκὺν αἰσθημα μὲ συνεῖχεν ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ ἀγγελικοῦ προσώπου τῆς κορασίδης ταύτης, ἡν συνήντων οὕτω παραδέξως κάτω ἐκεῖ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ ἀτμοπλοίου. Ἰσως ἡ ταύτη τοῦ ὄντος πρὸς της καὶ ἡ δομοιότητα τῆς κόμης της πρὸς ὄλλην γλυκείαν ὑπαρξίων μὲ διέθεσαν τοιουτοτρόπως, Ἰσως τὸ ἔκτακτον τῆς θέσεως καὶ ἡ πρόσθιας εὐπάθεια τῆς καρδίας μου, πρὸ διλίγου ἀποχωρισθείσης προσφίλην προσώπων, Ἰσως ἡ πεζότης τόσων ὄλλων χυδαιών μορφῶν, αἱ δοποία μὲ περιεστοίχουν τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ δείπνου οἱ θαλαμπόλοι παρέθεσαν ἡμῖν τὸν καφέν. Ὁ πλοιάρχος διμιλπτικώτατος, δπως πάντοτε πρέξατο διηγούμενος εἰς τὸν συνοδεύοντα τὴν κόρην μικράν ιστορίαν ἐκ τῶν πλαών του ταξειδίων, ἐκεῖνος πίκουεν ἀπαύ-

σσως καπνίζων, χωρὶς νὰ ὅμιλη — Ἰσως κωλυόμενος ἐκ τῆς πολυθαγίας του — καὶ οἱ δύο δειγματοφόροι, ἀγνοοῦντες τὴν ἐλληνικήν, συνήψαν γνωριμίας πρὸς τὸν γέροντα ἱατρὸν καὶ συνδιελέγοντο ὑσύχως καὶ οἱ τρεῖς γαλλιστί. Οὕτως ἀθέτημεν ἐλεύθεροι ἀντικρύ ἀλλήλων ἐγώκαὶ ἐκείνη.

Τούτο, δειλὴ ως μαθήτρια ἀρτι ποφοτήσασα τοῦ σχολείου, εὐρέθη κατάρχες ἐν ἀμπικανίᾳ, καίτοι ἡ εὐστροφία τῶν ὄφθαλμῶν της καὶ αἱ συγναὶ παραλλαγαὶ τοῦ χρώματος ταῦ προσώπου της ἐδείκνυον διτι ἐζήτει νὰ ἐξέλθῃ αὐτῆς. Τῇ ἀπέτεινα πρώτος τὸν λόγον διὰ τῆς κοινοτέρας τῶν φράσεων.

— Θὰ κάμωμεν καλὸ ταξεῖδι, ὑποθέτω.

— "Α! δὲν εἰτεύρετε πόδον εἶμαι εὐχαριστημένη δι' αὐτό. Μὲ πιάνει τόσον πολὺ ἡ θάλασσα.

— Εύτυχῶς δὲν ἔχομεν φόβον, ἄλλως τε τὸ ἀτμόπλοιόν μας εἶνε τόσον καλὸν καὶ τόσον ταχύ.

— Τοποθέτετε, διτι τὸ πρωτὶ θὰ εἰμεθα εἰς τὴν Χαλκίδα;

— Πιστεύω πηγαίνετε ἐκεῖ;

— "Α! ογι, μοὶ εἶπε, μὲ φωνὴν γλυκεῖαν, θωπευτικήν, ἔχουσαν τόνον φιλαρεσκείας, ἄλλα τόσον προσομοιάζουσαν πρὸς τὸν φωνῆς γνωστῆς εἰς ἐκ παίδων. Πηγαίνομεν 'ς τὸ Βῶλο. Καὶ σεῖς;

— Εἰς Θεσσαλονίκην, ἀπκρίθην, καὶ ἐφρίγνα εἰς τὴν ἑρώτωσίν της, ἀναλογισθεῖς τὴν ιδιοτροπίαν τῆς τύχης, πτις καὶ ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ εἰσέτι μοὶ ἐπαρονσίαζε κακεντρεχός, ἵνα μὲ βασανίζῃ, μίαν τοιαύτην δομοιότητα.

— Λοιπὸν θὰ ἔχωμεν μέχρι τέλους τοῦ ταξειδίου μας τὴν συντροφιάν σας. "Α, τι καλά! . . .

— Εὐχαριστῶ, δεσποινίς, τῇ εἶπον.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ βλέμμα τοῦ πολύδαρκου κυρίου, δοτις πίκουετε τὴν τελευταῖαν φράσιν τῆς κόρης, ἔστραψε πρὸς τὸν αὐτὸν καὶ ἐκείνη, ἐρυθριάσασα, ἡναγκάσθη νὰ νεύῃ πρὸς τὰ κάτω τοὺς ὄφθαλμούς. Ἐνόησα διτι ἡ ἐκφρασίς ἐκείνη τῆς ἀνθρόπητος πρὸς ἐμὲ δὲν ἐπεδοκιμάζετο παρὰ τὸ συνοδοῦ της.

— Επῆλθε στιγμὴ διακοπῆς. Είτα, διταν παρετήρησα διτι ὁ πολύδαρκος ἀρρυος τῆς νέας, ἀπέναντι τῆς δοποίας δὲν ἔγνωμιζον ποιάν θέσιν κατεῖχεν, εἰχεν ἀφιερωθῇ ἐξ ὀλόκληρου εἰς τὴν διηγησίν τοῦ πλοιάρχου, τῇ ἀπέτεινα καὶ ἐκ δευτερου τὸν λόγον.

— Καὶ μένετε 'ς τὸ Βῶλο διαρκῶς;

— "Η οἰκογένεια μας μάλιστα. Ἐγώ ἐτελείωσα πλέον τὰ μαθήματά μου εἰς τὸ Αρδάκειον καὶ μεταβαίνω τώρα ἐκεῖ.

— Φαντάζομαι πλέον τὴν χαράν σας...

— Διατὶ πρᾶγμα; Ηρώτησεν ως μὴ ἐννοοῦσα.

— "Ε, βεβαία" ἐπανευρίσκετε τώρα πλέον τὴν ἐλεύθερίαν σας.

— Δυστυχῶς δξι, ἀπήντησε μετὰ λύπης καὶ ἐνευσέ κάτω τοὺς ὄφθαλμούς της. "Οταν τοὺς συνήντησα ἐκ δευτέρου ηδαν ὑγροί.

— Μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ ἐρωτήσω διατί; ἐπανέλαβον μετὰ φόβου μὴ φανῶ ὑπὲρ τὸ δέον ἐνοχλητικός.

— Καὶ ποίαν ὥραν θὰ φθάσωμεν εἰς τὸ
Λαύριον, ἡξεύρετε;

— Τὸ μεσονύκτιον, τῇ ἀπόντησα, ἐννοήσας ὅτι ἥθελε νὰ ἀπόφυγῃ τὴν ἔρωτησίν
μου.

— "Α ! τότε δὲν θὰ τὸ ἴδωμεν, ἐπανέ-
λαβε, καὶ ἡ ὄμιλα ἐστράφη ἐπ' ἄλλα.

Ζωηρά, χαρίσσα, ὄμιλοτική, μὲ φωνὴν
σαγηνευτικήν, γλυκεῖαν, μέχρις ἀπιστεύ-
τον σημείου, μὲ μικρόν τινα τὸν φιλα-
ρεσκείας, ἥρξατο μεταποδῶσα ἀπὸ τοῦ
ἐνδές ζητήματος εἰς τὸ ἔτερον μετὰ περισ-
σῆς χάριτος, καὶ συγχάκικις ὁ γέλως ἔξηνθει
ἐπὶ τῶν δοδαλῶν χειλέων της ὡς ὅνθος
διανοιγόμενον ὑπὸ τὰς πρώτας ἀκτῖνας
τοῦ ἥλιου. Καὶ ἀπὸ τοῦ ἐδωλίσιν της ἔ-
κλινεν ἐναλλᾶξ τὸ εὐλύγιστον σῶμα πρὸς
τὴν τράπεζαν ἢ τὸ ἔρειδα μετὰ τοσαύ-
της χάριτος; καὶ περιπαθείας, ὅστε πρού-
κλει εἰς ἐναγκαλίσματα. Ἐξηκολούθουν
νὰ τὴν ἄκοντα ἀπαύστως χωρὶς νὰ δίδω
τὴν ἐλαχίστην προσδοχὴν εἰς τοὺς λόγους
της. Ἡδονὴ μέχρι φρικιάσθεως διέτρεχεν
ὅλον μου τὸ σῶμα εἰς τὴν ἀντήχησίν της
φωνῆς ἐκείνης, ἥτις ὡς μελῳδία ἀπόλε-
σθείσης συνθέσεως κατεκύλει τὰ ὅτα μου.
Οὐδέποτε τοιεύτην ὅμιλοτης μοῦ παρου-
σιάσθη ἐν τῷ βίῳ. Ἡτο ἡ ἴδια, ἡ ἴδια καὶ ἐν
τῇ ἐκφράσει καὶ ἐν τῇ στροφῇ καὶ ἐν τῷ
τόνῳ, ἡτο ἡ ἴδια, ἡ φωνὴ ὑπάρξεως, μεθ'
ἥς συνεδέθην ἐπὶ τοσοῦτον εἰς παλαιοτέ-
ρους χρόνους, ἥτις μὲ ἐλίκινθεν ἀλλοτε
εἰς τὰς ἀγκάλας της μὲ τὸν αὐτὸν τόνον,
καὶ ὑπὸ τὸν ἥχον τῆς δποίας, ἐπὶ ὥρας
ρεμβάζων, ἐπανεύρισκον τὴν κλείδα τοῦ
ἀπολεσθέντος παραδεισου.

Ἐν τούτοις, ὁ πλοίαρχος μετά τινα λε-
πτὰ ἐπεράτωσε τὴν διήγησίν του καὶ ὁ
πολύσαρκος κέρβερος ἐστράφη πρὸς ἡμᾶς
καὶ ἐκείνην ἡναγκάσθη νὰ σιγήσῃ.

— "Ε ! καὶ τῷρα πειά πηγαίνω ἐπάνω,
προσεῖπεν ὁ πλοίαρχος. "Οποιος θέλει
ἀπὸ σᾶς, κύριοι, ἀς ἐλθῃ νὰ μοῦ κάμη
συντροφιάν εἰς τὴν γέφυραν.

— "Ἔγὼ θὰ τὸ πάρω δίπλα, ἀπίντησεν
ὁ πολύσαρκος συμπλωτήρ. Καὶ ἡ Ἀγγε-
λικὴ θὰ πάρῃ εἰς τὴν καμπίνα της.

— "Α ! ὅχι, θεῖε μοι, εἶπεν ἐκείνη, μὲ
ὑφος παρακλητὸν καὶ θωπευτικὸν συ-
νάμα. Δὲν υστάζω. "Αν θέλετε νὰ μ' ἀ-
φίδετε νὰ πάγω μαζὶ μὲ τὸν πλοίαρχον
δι' ὅλιγα λεπτά;

— Ναί, ἀφῆστε τὴν νὰ ἐλθῃ, προσέθη-
σεν ὁ πλοίαρχος, εἶνε ώρατα βραδειά.

— Καλὰ πήγαινε δι' ὅλιγην ὥραν καὶ πρό-
σεξε μὴν κρυώσῃς, ὑπέλαβεν ἐκείνος, τοῦ
ὅποιου τῷρα μόλις ἐμάνθανα τὴν θέσιν
ἀπέναντι τῆς νέας. Ἡτο θεῖός της λοι-
πόν.

— Ο πλοίαρχος καὶ ἐκείνη ἀνῆλθον τὴν

ἔλικοειδῆ κλίμακα, τὴν φέρονταν πρὸς
τὸ κατόστρωμα, ὃ δὲ θεῖος ἐν τῷ ἄμα ἀ-
νέβη εἰς μίαν τῶν πρὸς τὸ τέρμα τῆς αἰ-
θούσης κυκλοτερῶς τοποθετημένων περὶ
τὴν πρύμναν κλινῶν καὶ ἐκεὶ ἔξηπλαθη,
προέχων ὡς βυτίον ρυτινίτου ἐπὶ τὸν
ξυλίνων ὑψηλῶν θυκῶν τῆς οἰναποθήκης.
Δὲν παρθῆσθον πέντε λεπτά καὶ τὸν ἕ-
κουδα ὁργάνωντα βαρέως, δίκιν κατεστραμ-
μένου χαλκίνου ὁργάνου. Τῷ πύχθην
ἐνδομύχως ὑπὸν βαρύτατον μέχρι πρω-
τας καὶ ἀφῆκα τὴν αἰθουσαν.

— Εν τῇ γεφύρᾳ τοῦ ἀτμοπλοΐου ἐπανεύ-
ρον καὶ πάλιν τὴν συμπλωτῆρά μου. Ρι-
ψασα ἐπιχαρίτως πλεκτὸν οὐλιον ἐπὶ τῆς
κεφαλῆς ἐκάθητο ἐν μιᾷ ἀκρᾳ αὐτῆς σιω-
πλᾶς. Ἡ πρεμία τῆς νυκτὸς καὶ ὁ μο-
νότονος κρότος τῆς μηχανῆς τοῦ ἀτμο-
πλοΐου τὸν είχον ρίψει εἰς ρέμβην. Προσ-
πηγίζομεν πῦρ τὸ Σούνιον. Πολὺ πλη-
σίον ἐφαίνοντο οἱ σκιεροὶ αὐτοῦ βράχοι
καὶ ἐπάνω ὑψηλὰ ἐλέυκαζον οἱ γιγάντιοι
κίονες τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς, περὶ τοὺς
ὅποιους ἐφαντάζετο τις περιπλανώμενον
τὸ πνεῦμα τῆς ἀρχαιότητος.

— Εστὶν πλησίον της.

— Τὶ ωραῖα ποῦ εἶνε ἐκεὶ ἐπάνω, μοῦ
εἶπε. Πόσον ἥθελα νὰ ἥτον πημέρα διὰ νὰ
τὰ ζωγραφίσω.

— Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποῦ διέρχεσθε
ἀπ' ἐδῶ; τὴν πρώτην.

— "Α ! ὅχι, μοὶ ἀπίντησεν. Ἐπέρασα
καὶ ἀλλον φοράν, ὅταν ἥρχόμην ἐκ Βόλου,
ἄλλα καὶ τότε πάλιν νύκτα. Σεῖς βέβαια
θὰ ἔχετε περάσει πολλαῖς φοραῖς.

— "Ω παρὰ πολλαῖς.

— Λοιπόν θὰ ἔχετε κάμει πολλὰ ταξι-
δία;

— Πλεῖστα ὄδα, ἀπὸ μικρὸς ἀκόμη. Μοῦ
ἀρέσει πάρα πολὺ ἡ θάλασσα καὶ ἀφιέρω-
σα πολυτίμους δρας τῆς ζωῆς μου, εἰς
τὴν σπουδὴν καὶ τὴν περιγραφὴν της.

— Μήπως γράφετε;

— Μάλιστα, τῇ ἀπίντησα.

— Καὶ εἰς ἐμὲ ἀρέσει ἡ θάλασσα, ἀλλ'
ὅταν εἴνε πάντοτε ἔτσι. Συχνότερα δύμως
εἴνε πολὺ κακιά.

— Καὶ ἐσιώπησεν ἐπ' ἀρκετόν. Ἐν τῷ σκό-
τει παρετῆρον τὴν κατατομὴν τοῦ προ-
σώπου της, γνούσιαν ἐλληνικήν, δυναμέ-
νην νὰ χρονιμένηρ ὡς πρότυπον.

— Εκείνη ἐφαίνετο σκεπτομένη. Εἴτα, ώ-
στε συνεχίζουσα σκέψεις ἐνδομύχους,
προσέθηκε.

— Μέχρι Βώλου νομίζω ὅτι ἔχομεν νὰ
διέλθωμεν μίαν ἔτι νύκτα εἰς τὸ ἀτμό-
πλοϊον. Δὲν εἴνε ἔτσι;

— Μάλιστα τοῦτο θὰ σᾶς δυσαρεστῇ
σῶς;

— Καθόλου θὰ πύχαμην ἀπεναντίας,
ἀπεκρίθη μὲ φωνὴν ἐν προφανεῖ συγκινή-
σει, θὰ πύχαμην τὸ ταξεῖδι μου αὐτὸν
νὰ εἴχε πέρας, ἀφ' οὗ μάλιστα εἶνε τόσον
ώραῖον.

— Μια τελευταῖα αὕτη παρενθετικὴ πρό-
τασις, τὸ «ἄφ' οὗ μάλιστα» τοῦτο, ἐσκέ-
φθη ὅτι δὲν πτο το βεβαίως τὸ αἴτιον τὸ
προκαλέσαν τὴν ἐκφρασθεῖσαν εὐχὴν. Καὶ
πήρωτησα.

— Διατί λοιπόν;

— Δὲν ὅμιλοπεν. Ἀναστεναγμὸς μόλις ἀ-
κουθεῖς ἔχει πάθη τῶν χειλέων της, ὡς ἀ-
πάντησις, καὶ εἴτα ἐψιθύρισεν ὡς καθ' εα-
τὴν.

— "Ω ! ἀν εἰξεύρατε ..

— Καὶ αἱ τρεῖς αὗται λέξεις ἀπηγγέλθη-
σαν μετὰ τοιούτου τόνου, ὥστε ησθάνθην
ὡς νὰ μοὶ μετεδίδετο κάτι τι λυπηρόν,
ἢ συντριβή της εἰς τὴν καρδίαν μου.
Ποιὸν λοιπὸν ἥτο τὸ αἴτιον, ὅπερ ἐτά-
ρασσε τὸ ἐλαφρὸν αὐτὸν πλᾶσμα, τὸ τόσον
ἐ ἵχαρι, εἰς τρόπον ὥστε νὰ σκιάζῃ ἀπό
καιροῦ εἰς καιρὸν τὴν φυσικήν του φαι-
δρότητα νέφος μελαγχολίας, τὴν δοπίαν
δῆμινε νὰ ἔκχύνηται ἐν τῇ ρύμῃ τῆς ζω-
ρότητός της εἰς δύο μόνον λέξεις. Διατί
δίς μέχρι τοῦδε μὲ ἀφῆκε νὰ ἐννοήσω διτὶ^τ
πιέζει κάτι τι τὰ λεπτεπίλεπτα καὶ πλά-
ον ζωῆς ταῦτα στήθη, καὶ δίς μέχρι τοῦ-
δε ἥ προκληθεῖσα περιέργειά μου προσέ-
κρουσεν εἰς τὴν σωπήν της;

— Καὶ ὑπὸ τὰς σκέψεις ταῦτας τὴν παρε-
τήρουν ἐπὶ μακρόν. Ἔκείνη ἐργίθη ἐκ
νέου εἰς ρέμβην, βυθίζουσα ἀπαύστως τὸ
βλέμμα εἰς τὸ κενόν. Καὶ ὅτε πλέον πα-
ρεπλεύσαμεν τὸ Σούνιον, καὶ ἡ ὑγρασία
τῆς θαλάσσης καὶ τὸ ψύχος τῆς νυκτὸς
καθίσταντο ἐπαισθητότερα, ἔχητος νὰ
κατέλθῃ.

— Θέλετε νὰ σᾶς συνοδεύσω ἔως κάτω;
τῇ εἰπον.

— "Α ! εὐχαριστῶ, μοὶ ἀπίντησε.

— Καὶ προγονούμενον ἐμοῦ ἐφέδαμεν κά-
τω, ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς πρώτης θέσεως.

— Οι δύο δειγματόφοροι συνωμίλουν ει-
σέτιχαμπλῆ τῇ φωνῇ ἐν τῇ αὐτῇ θέσει, ὁ
γέρων ιατρὸς εἴχεν ἀποσυρθῆ, καὶ ὁ θεῖος
τῆς νέας ἐκκινούσθει τὴν αὐτὴν συμφω-
νίαν, ρέγχων ἀπὸ τῆς ὑψηλῆς κλίνης του.

— Καὶ ἐκείνη ἀποχωρούσα μοὶ εἶπε.

— Θὰ υποφέρετε ίσως ἀπόψε. Ο θεῖός μου
ἔχει τὸν κακὸν συνήθειαν νὰ ρογχαλίζῃ.
Θὰ κοιμηθῆτε ἐκεῖ;

— "Αλλ' ὅχι, τῇ ἀπίντησα, ἔχω ιδιαι-
τέρων καὶ μπίνα.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ προσεχές.)

Αντώνιος Θ. Σπηλιωτόπουλος

ΦΩΙΝΟΠΩΡΙΝΗ ΝΥΧΤΑ

Τῆς νύχτας τὰ πλατυὰ φτερὰ δὴπ τὴν πλάστικιών
Σύγνεφα μαῦρα 'ς τ' οὐρανοῦ τὸ θόλωμα κυλοῦνται,
Καὶ 'ς τὸ σκοτάδι τῆς νυκτὸς δῆλλο σκοτάδι ἀπλώνουν,
Καὶ τ' ἀστρ' ἀπὸ τὰ σύγνεφα βαθειὰ 'ς τὸ χάσος κλειοῦνται.

* Στὴν φθινοπωρινὴν τὴν Γῆ δῆλοι οἱ θνητοὶ κοιμοῦνται
Μὰ μέσ' 'ς τὰ δάση οἱ ἀνεμοὶ δρυπτικὰ φουσκώνουν,
Γυμνὰ τὰ δένδρα, σᾶν ξερά, 'ς τὸ φύσημά τους δειοῦνται
Καὶ τὰ κλαδιά τους γέρνουνε, καὶ σμίγουν, καὶ μαλλώνουν.

Ο καταρράχτης παρεκεῖ τοῦ ποταμοῦ βοϊζει,
Σύδενδρον δῆλλο μερματιὰ μὲ τοὺς ἡχοὺς παλεύει,
Καὶ λέεις πῶς δῆλλα μιὰ κρυψὴ ἀκοῦν' ἀνησυχία,

— Οι ποῦ σὲ 'λιγον ἡ βροχὴ τὰ πάντα ἀποκοιμίζει.
Κρυψὴ στιγμὴ... Φιλιώνεται ἡ Γῆ μὲ τὰ στοιχεῖα,
Κι' δ' Χρόνος μέσ' 'ς τὰ σπλάγχνα της νέας ζωῆς φυτεύει!

Λάμπρος Αστέρης